

[Rager.]

vil stemme imod det foreliggende Lovforslag, begaar dette Mindretal af politiske Grunde en saglig Ubetænksomhed. Det er saglig forkasteligt at stemme imod dette Lovforslag, saaledes som alle Forhold rettelig set foreligger. Jeg skal forsøge kort at vise dette, idet jeg dér hovedsagelig i øvrigt kan henvise til de Udtalelser, jeg fremsatte ved dette Lovforslags første Behandling her i Tinget.

Det, det drejer sig om — og det kommer man ikke udenom ved nok saa meget at forsøge at tale om andre Ting —, er at hjælpe i en bestemt foreliggende Situation dem, der er nødstedte, og dem, der til syvende og sidst har et grundlovmæssigt Krav paa at blive hjulpet. Saa kommer Spørgsmaalet, ad hvilken Vej Hjælpen skal ske, og i hvilket Omfang den skal ske. Det Lovforslag, her foreligger, har forsøgt at udarbejde bestemte Regler for Hjælpens Størrelse, det har forsøgt at anvise Maader til en fornuftig Fordeling af Udgifterne, og dette Lovforslag vil endvidere medføre, at de kommunale Udgifter bliver væsentlig mindre, end hvis dette Lovforslag ikke vedtages; og saa ser man dog det ganske mærkværdige, at de Partier, der netop har ønsket Skattnedsættelser, de Partier, der i særlig Grad har henvist til, at det er de kommunale Skatter, der bør nedsættes, gaar imod dette Lovforslag, der netop vil gaa den Vej at hjælpe Kommunerne!

Ga. 6 Mill. Kr. er den Udgift, som dette Lovforslag vil foraarsage. Disse 6 Mill. Kr. skal afholdes i tre forskellige Afdelinger, de 2 Mill. Kr. af Kommunerne, de 2 af Arbejdsløshedsfonden og de 2 af Staten. Jeg kunde tænke mig, at Ikke-Vedtagelsen af dette Lovforslag vilde medføre, at der til Hjælp af de paagældende maaske vilde blive anvendt kun 4 Millioner i Stedet for 6, idet Hjælpen gennem Hjelpekasser og Fattigvæsen vilde blive mere kneben, end hvis dette Lovforslag gennemførtes. Men hvem sparer de 2 Millioner? Ja, Kommunerne kommer af med de 4 i Stedet for med 2, Staten sparer herved 2 Millioner, men de kommer altsaa som Udgifter for Kommunerne, og Arbejdsløshedsfonden sparer 2 Mill. Kr., og hvis denne derved naar op paa over 12 Mill. Kr. inden 1. April i Aar, sparer Arbejdsgiverne i det kommende Aar deres Bidrag til Arbejdsløshedsfonden.

Det er altsaa klart, at forøgede Udgifter ud over dem, som nødvendigvis vil blive at afholde, medfører Vedtagelsen af dette Lovforslag overhovedet ikke for det offentlige; en bedre Fordeling af Udgifterne byder

dette Lovforslag. Naar man derfor modsætter sig det, ja, da er det og maa det være af politiske Grunde, og naar jeg nu har hørt de to Talere, som i Dag har talt fra Oppositionens Side, har jeg heller ikke kunnet frigøre mig for det Indtryk, at det i saa høj Grad er det, som ligger bagved.

Jeg vil vende mig først til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, der ganske vist til sidst knuste en Taare over, at der virkelig var Hjelpekasser her i Landet, som det ikke var lykkedes den tidligere Regering, den nuværende Opposition, at ødelægge og bremse i en saadan Grad, at den sidste Vej udenom Fattigvæsenets Port var lukket. Der havde han en lille Taare, han maatte knuse. Men ellers talte det ærede Medlem hovedsagelig om alt muligt andet. End ikke kunde han undlade at komme tilbage til det Spørgsmaal, han ogsaa med saa stor Iver tumlede med under den Forespørgsel, som stilledes her i dette Ting af det ærede Medlem Hr. Hans Hansen til Statsministeren, om ikke det saakaldte Kriseforslag fra 1926 kunde dukke op igen.

Jeg vil gerne, da det synes, som om dette Spørgsmaal vedblivende har Interesse, og da det ærede Medlem henviste til en Debat, der skulde have fundet Sted et Sted ude i Landet og var refereret i et eller andet som ikke ganske paalideligt betegnet Organ, have Lov til med den højtærede Formands Tilladelse at citere, hvad den højtærede Statsminister under Behandlingen af denne Forespørgsel, Folketingstidenden Sp. 3763, svarede det ærede Medlem Hr. Christmas Møller. Den højtærede Statsminister udtalte den Gang:

„Naar det ærede Medlem videre spurgte, om jeg har forladt Standpunktet fra 1927, maa jeg sige, at jeg staaar ikke paa Standpunkter, der ikke har noget med Nutiden at gøre. I 1927 var der visse Industrier, der skulde hjælpes ved de Foranstaltninger, der den Gang blev foreslaaet; de Konservative havde ikke saa megen Kærlighed til Industrien, at de vilde være med til det, de slog vort Forslag ned og lod Industrien sejle sin egen Sø“.

Og efter nogle yderligere Bemærkninger slutter Statsministeren saaledes:

„Jeg troede, det var noget, ethvert almindeligt Menneske kunde forstaa, men nu erfarer jeg altsaa, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller ikke kan forstaa noget saadant“.

Men det er uden Tvivl med en vis Hensigt, at dette Spørgsmaal igen skal kastes ind i Debatten, hvor det skulde synes saa ganske